

இலக்கியச் சந்தனை

அக்டோபர் 31, 2005

அறிதல் தெளிதல் பகிர்தல்

தொகுப்பு: எஸ்.ஏ.முத்து, 4ம் குறுக்குத்தெரு, வினாயகபுரம், வளவழிச்சேலை-30400

நம்ம ஊரு படைப்பாளி

தாழை செல்வநாயகம்

"தரகை ஜீலை இதழிலே தாழை செல்வநாயகம் ஒரு சிறுகதையை எழுதியிருக்கிறார். அக்கதையில் வரும் ஊரும் பரத்திரங்கள் பேசும் மொழியைக் கவனிக்கும் போழுது அவர் மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்தவரென்று ஊகிக்க முடிகிறது. இந்த ஊகம் பிழையாயுமிருக்கலாம். கிழக்கிலங்கை வாழ்க்கைப் போக்குகளைப் படித்து அனுபவிக்கும் வாய்ப்பு ஈழத்து வாசகர்களுக்கு குறைவாகவே இருக்கிறது. எனவே தாழை செல்வநாயகம் போன்றவர்கள் அப்பகுதி மக்களின் வாழ்க்கையைச் சிந்தித்து எழுதிவது விருப்பத் தக்கது."

இவை இலக்கியச் சிந்தனையின் 'நம்ம ஊரு படைப்பாளி' பகுதியினூடாக நம் அழ்முகப்படுத்தும் முத்த படைப்பாளி தாழை செல்வநாயகம் அவர்களது 'கயமரியாதை புதைபடுகிறது' எனும் சிறுகதை பற்றி 22-08-1982^{ம்} தினைகள் பத்திரிகையில் ஈழத்தின் முத்த எழுத்தாளரும் பத்திரிகையாளரும் விமர்சகருமான திரு.கே.எஸ்.சிவகுமாரன் அவர்களால் எழுதப்பட்ட வார்த்தைகள்.

நம்ம ஊரு படைப்பாளி பற்றி மேலும் உச்சே

சிவன் பிறந்தது எப்போது?
சொல்ல முடியுமா
நீங்கள்?
இயேசு பிறந்தது எப்போது?
சொல்ல முடியுமா
நீங்கள்?

கடவுள்கள் பிறப்பதற்கு முன்பே
நாங்கள் இங்கே இருந்தோம்.

நாங்கள் பிறந்து
ரொம்ப காலத்திற்குப் பிறகுதான்
கடவுள்கள் பிறந்தார்கள்.

மனிதர்களின் மத்தியிலிருந்துதான்
அவர்கள் பிறந்தார்கள்.

நாங்கள்
கடவுள்களுக்கு
முன் பிறந்தவர்கள்:

-1994-95-ல் ஜார்சண்ட் (தெற்கு பீகார்)
பகுதியின் கோயல்கேரோ அணைக்கட்டு
திட்ட எதிர்ப்புக் கூட்டத்தில் பாடப்பட்ட ஒரு
ஆதிவாசி பாடல்.

நன்றி: இந்திரன் (ஆனந்த விகடன்).

இலங்கை அரசினால் இலக்கியத்துக்காக
வழங்கப்படுகின்ற உயர்ந்த விருதான
"சாஹித்ய ரத்னா" பெற்ற நமது
மல்லிகை டொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்கு
இலக்கியச் சிந்தனையின் சிரம் தாழ்ந்த
வணக்கங்கள்.

நம்ம ஊரு படைப்பாளி...

முகப்பில் பிரசுரிக்கப் பட்டுள்ள
புகைப்படத்தில் இருப்பவர், எமது
வாழைச்சேனை பிரதேசத்தைச்
சேர்ந்தவர்.

எமது பிரதேசத்தில்- இன்னும்
பலர்- பலருக்கு அறிமுகமாகாமலேயே
உள்ளனர். கலையும் - கலைஞர்களும்
கௌரவிக்கப்படும் விதம் அப்படி
உள்ளது நம்மவர்கள் மத்தியில்.

இவற்றையும் மீறி ஒரு சிலர்
படைப்பின் புலத்தில்- கைப்பிடியளவு
நம்பிக்கையுடன்
கிளர்ந்தெழுகின்றனர். அவர்களுள்
ஒருவர் தாழை, செல்வநாயகம்
அவர்கள்.

1946இல் பிறந்த இவர் 1981களில்
எழுதத் தொடங்கியவர். ஆரம்பத்தில்
கட்டுரைகளையே எழுதி வந்தவர்.
'கவிஞர். வெல்லவூர் கோபால்'
வெளியிட்ட கையெழுத்துச்
சஞ்சிகையில் தான் 'நான்' என்ற
தலைப்பில் தனது முதல் சிறுகதையை
எழுதினார்.

இதுவரை சுமார் 10க்கு மேற்பட்ட
சிறுகதைகள், 30க்கு மேற்பட்ட
கட்டுரைகள், நாடகங்கள், நாட்டுக்
கூத்துக்கள், வானொலிப்

பேச்சுக்கள் என பல துறைகளிலும் தனது
ஆளுமையினைப் பதிவு செய்துள்ள
இவர் 1982இல் இருந்து வீரகேசரி
பத்திரிகையின் நிருபராகவும் பணிபுரிகிறார்
என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

தினகரன், வீரகேசரி, சுதந்திரன், தாரகை,
மித்திரன், சுடர் எனப்பல பத்திரிகைகளில்
எழுதியுள்ள தாழை செல்வநாயகம் அவர்கள்,
இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின்
தேசிய சேவையில் 10க்கும் மேற்பட்ட
பேச்சுக்களையும் நிகழ்த்தியுள்ளார்.

1981இல் 'கம்பன் கலாமன்றம்' எனும்
கழகத்தை தோற்றுவித்து- அதன் தலைவராகச்
செயற்பட்டதோடு மட்டுமின்றி - பல
நாடகங்களை எழுதியும் - நடித்தும்
மேடையேற்றி வாழைச்சேனை பிரதேசத்தில்
மரபு வழியாக நிகழ்ந்து வந்த நாட்டுக் கூத்து-
நாடகத்துறைக்கு தெம்பூட்டியுள்ளார்.

இவரைப் போன்று பல படைப்பாளிகள்-
கலைஞர்கள் நம் மத்தியிலே கவனிப்பாரற்று -
அவர்களது - ஆளுமைகளும் - தேடல்களும்
- சிந்தனைகளும் நமது சமூகத்தைச்
சென்றடையாமலே போய்விடுகின்றன.

இந்நிலை மாறவேண்டும்.....

அஞ்சு கிழவிலிருந்து...
- திணையத் துழுவக்கியம் -
எதுபடம்...

தயாராகி விட்டது! சுந்தரராமசாமி

சிறப்பிதழ்

கூடந்த 15ம் திகதி அமெரிக்காவில் காலமான தமிழக எழுத்தாளர் சுந்தர ராமசாமி அவர்களது ஆதிக்கம் தமிழ் இலக்கிய உலகில் 50 வருடங்களுக்கும் மேலாக நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது

சிறுகதை, கவிதை, நாவல், கட்டுரை, விமர்சனம், மொழிபெயர்ப்பு எனப் பல துறைகளிலும் பிரகாசித்த இவர் மீதான தமிழக எழுத்தாளர்களின், இதழ்களின் பார்வைகளும் பதிவுகளும் கொண்ட 'சுந்தர ராமசாமி' சிறப்பிதழ் தயாராகி விட்டது.

இதழ் தேவையானோர் தொடர்பு கொள்ளலாம். விலை: ரூ. 25/=

விதி வதை கொள்ளும் தேசம்....

சூரியனை இரவு விழுங்கும் ஒரு மாலைப் பொழுதில் எனது ஊர்... மயானமாயக் காட்சி கொள்ளும்..

கொடிய சிங்கங்களின் இரத்த வெறியாட்டத்தால் பலிகொண்ட உயிர்கள் ஆவிகளாய் ஊர்கள் தோறும் அலையும்...

வீதிகள் தோறும் ஆவிகளின் ஊர்வலங்களும் பிணவாடையும்! கொப்பளித்த குருதிகளில் மறையாத எம் இனத்தின் முகங்கள் வடுக்களாய்.. எம் இதயத்தில் பூக்கும்...

மண்கள் எல்லாம் "சத்துரு" கொண்டாங்களையும் செம்மணிகளாயும் போனதால் மனிதம் பாதங்களுக்கு கீழே மண்டியிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது..

வெட்டுத் தழுமும் வேட்டுக் காயங்களும் தமிழினத்தின் தேசிய அடையாளமாய் போனபின்னர் அடையாள அட்டையெல்லாம் நமக்கெதற்கு?.. சமாதானம் பேசிய வெண்புறாக்கள் எல்லாம் பிணம் தின்னும் எம் தேசத்தில் காகங்கள் மட்டும் தான் சமாதானம் பேசுகின்றன...

-அஸ்வத்தாமா-

பாரதீ பாடல்களை பொதுவுடைமையாக்கப் போராடினோம்!

நான் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரை படித்தேன். அதுக்குமேல் படிக்க வசதியில்லை. அப்போ என் சொந்தக் காரர் ஒருத்தர் எனக்கு அக்ரிகல்ச்சர் டிபார்ட்மென்ட்ல வேலை வாங்கிக் கொடுத்தார்.

முதல் ரெண்டு வருசம் பரமக் குடியில் வேலை. அங்கிருந்து ஸ்ரீ வைகுண்டத்துக்கு மாற்றினார்கள். அங்கு ரெண்டு வருசம். வேலை பார்த்துக்கிட்டே எனக்குப் பிடித்த கதை, கட்டுரை எழுதும் வேலையும் செய்து வந்தேன். ஒரு கட்டத்துல எழுத்துக்குத் தடை வந்தது.

அப்போதெல்லாம் அரசு அலுவலகங்களில் ரொம்பக் கெடுபிடி இருந்தது. அரசு ஊழியனாக இருந்து கொண்டு கதையோ, கட்டுரையோ எழுதினால், அதைப் பத்திரிகை களுக்கு அனுப்புவதற்கு முன் அதிகாரிகளிடம் காட்டி பர்மிசன் வாங்கிய பின்தான் அனுப்ப வேண்டும். சில மேலதிகாரிகள் இதைக் கண்டு கொள்வதில்லை. கொஞ்சம் கண்டிப்பான

மேலதிகாரின்னா அவ்வளவுதான், நம்ம பாடு ரொம்ப திண்டாட்டம்தான்.

அப்படித்தான் ஸ்ரீ வைகுண்டத்துக்கு மாற்றலாகிப் போனப்போ, மேலதிகாரி ரொம்பக் கெடுபிடி பண்ணினார். எழுதியது எதையும் பத்திரிகைக்கு அனுப்ப அவர் அனுமிதிக்கவில்லை. அதுக்கு மேல் என்னால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. எனக்கு ரொம்ப புடிச்சதே எழுதுவதும், படிக்கறதும் தான். அதுக்கு அனுமதியில்லேன்னா எனக்கு இந்த உத்தியோகமே வேண்டாம்னு 1944 இல் எழுதிக் கொடுத்தட்டேன்.

அப்போது எங்கண்ணா கோமதிநாயகம் திருநெல்வேலியில் ஒரு மெடிக்கல் ஸ்டோரில் வேலை பார்த்து வந்தார். அவர்கூட தங்கி பத்திரிகை களுக்கு எழுத ஆரம்பித்தேன். சென்னைக்குப் போனால் முன்னேற முடியும்னு அந்த நாள் எழுத்தாளர் களுக்கு ஒரு நம்பிக்கை. இப்போவும் அப்படித்தான் சினிமாவுல சேரணும்னு நிறையப் பேர் வற்றாங்க. நானும் அப்படித்தான் புறப்பட்டேன்.

கையில் காசில்லை

400 மைல் நடந்தே

சென்னையை அடையத்

திட்டமிட்டேன். நடக்க

முடியுமான்னு தெரியாது. அது இளமை வேகம். 22 வயது. வீட்டில் லெட்டர் எழுதி வைச்சுட்டு கொஞ்சம் அவல் எடுத்துட்டு நடக்க ஆரம்பித்தேன்.

முதல் 35 மைல் நடந்து கோவில்பட்டி வந்தேன். ஸ்டேசனில் படுத்துட்டு,

காலையில் மறுபடியும் நடைப்பயணம். மூணாவது நாள் மதுரை வந்துட்டேன். அதுக்கு மேல நடக்க முடியல. காலில் செருப்புமில்லே.

காரைக்குடியில் 'இந்திரா'ன்னு ஒரு பத்திரிகை வந்தது. ஆசிரியர் ப.நீலகண்டன்.(பின்னர் அவர் பிரபல சினிமா டைரக்டரானார்) அந்தப் பத்திரிகையில் சிறுகதைப் போட்டி நடத்தினாங்க. அதுல என் கதைக்கு முதல் பரிசு, அகிலனுக்கு இரண்டாம் பரிசு. அதை மனசில வச்ச அங்கே வேலை கிடைக்குமான்னு போய்ப் பார்த்தேன். வேலையில்லேன்னு அனுப்பிவிட்டார்.

இப்படி எழுத்தில் ஆர்வம் கொண்டு அரசு வேலையை விட்ட நான், சுதந்திரத்துக்குப் பிறகு சென்னைக்கு வந்தேன். நாட்டு விடுதலைக்காகப் பாடிய பாரதியாரின் பாடல்கள் தனி ஒரு முதலாளியிடம் அடகாகக் கிடந்தது. அந்த விடுதலைக் கவிஞரின் பாடல்களை நாட்டுடைமை ஆக்க வேண்டும் என்பதற்கான போராட்டத்தில் இறங்கினோம்,

பாரதியார் பாடல்களை முதலில் ஒரு குஜராத் சேட் வாங்கி வைத்திருந்தார். அவரிடமிருந்து ஏ.வி.எம். செட்டியார் வாங்கி வைத்திருந்தார். அந்த நேரத்தில் அவ்வை டி.கே.சண்முகம் ஒரு படம் எடுத்தார். அதில் மூன்று பாரதியார் பாடல்களை உபயோகப்படுத்தினார். உடனே ஏ.வி.எம். செட்டியார் வக்கீல் நோட்டீஸ் விட்டார். பாரதியார் பாடல்களை யாரும் உபயோகப் படுத்தக் கூடாது: அதற்கான உரிமை தன்னிடம் இருப்பதாகச் சொல்லியிருந்தார்.

பாரதியார் பாடல்கள் எல்லாம் பொதுவுடைமை ஆக்கணும்: அது குறிப்பிட்ட ஒரு முதலாளிக்குத்

தனியுடைமையாக இருக்கக் கூடாதுன்னு ஜீவானந்தம் சொன்னார். எழுத்தாளர்கள் நாங்கள் சேர்ந்து பாரதியார் பாடல்களை நாட்டுடைமை ஆக்கணும் என்று தீர்மானித்து 'பாரதி விடுதலைக் கழகம்' ஆரம்பித்தோம்.

நாரண.துரைக்கண்ணன் தலைவர், நான் செயலாளர். பத்திரிகைகளில் இதுபற்றி பரபர்பாக எழுதப் பட்டது. அப்போது முதல்வராக இருந்த ஓமந்தூர் ரெட்டியாரைச் சந்தித்துப் பேசினோம்.

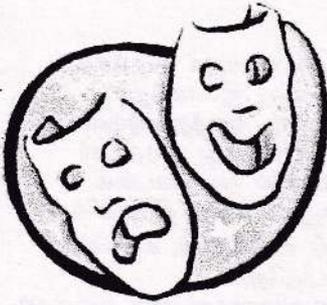
'பாரதியின் மனைவி மக்கள் உயிரோடு இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் சென்று கையெழுத்து வாங்கிட்டு வாங்க. மற்றதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.' ஏன்றார்.

அவர் சொன்னபடி போய் வாங்கி வந்து முதல்வரிடம் கொடுத்தோம். அதன் பிறகு ஏ.வி.எம். செட்டியார் முன் வந்து பணம் வாங்காமலே பாரதியார் பாடல்களைக் கொடுத்து விட்டார்.

-வல்லிக்கண்ணன்-

(நன்றி: குங்குமம், 24-04-2005.)

மேலதிக தொடர்புக்கு:
'அக்ஷிதா சொமியினேஷன்'
க.ஜெகதீஸ்வரன்
விபுலனந்த வீதி
வாழைச்சேனை
தொலைபேசி: 065-2258104

தலைநிலையில் கிட்டித்த கண்டித்தும் (சுயசுயய்யிரஸ்தாயம்)

பிரசுரிக்கப்பட்டார். அப்போட்டியில் கலந்து கொண்டு முதற்பரிசு பெற்று எனது பெயர் பத்திரிகையில் முதன் முதல் வெளிவந்தது.

என்னுடைய எழுத்து வாழ்க்கை, 13 வயதிலேயே தொடங்கி விட்டது. நான் 8ம் ஆண்டு படித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே எழுத ஆரம்பித்து விட்டேன்.

அப்போது என் தந்தையார் ஒவ்வொரு வியாழக் கிழமையும் 'தினமுரசு' பத்திரிகை வாங்கி வருவார். சில வேளைகளில் நான் தான் வாங்கி வருவேன். தினமுரசு மட்டுமன்றி மித்திரன் வாரப்பத்திரிகையும் வீட்டுக்கு வந்துவிடும்.

மகாபாரதம், இராமாயணம் என அப்போது பல தொடர்கள் வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. எனக்கு 'மகாபாரதம்' படிக்காவிட்டால் இருப்புக் கொள்ளாது. எனது தந்தை பத்திரிகை வாங்க மறந்து விட்டாலும் எங்கள் மாமா வீட்டுக்குச் சென்று இரவல் வாங்கி வந்துவிடுவேன்.

மனித வெடிகுண்டு கார்லோஸ், ஜான் எ.பி. கென்னடி போன்றோரின் சரிதைகள் எல்லாம் அந்நாட்களில் தொடராக வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. அவைகளையும் விரும்பிப் படிப்பேன். அந்நாட்களில் எனக்கு எழுதுவதை விட வரைவது மிகவும் பிடித்திருந்தது.

எனது சித்திரம் ஒன்று அந்நாட்களில் வெளிவந்து கொண்டிருந்த 'பிஞ்சு' என்ற சிறுவர் இதழில் வெளிவந்தது. அதுமட்டும் இன்றி 'மித்திர'னில் சினிமா நடிகர்களின் படங்களைப் பிரசுரித்து அவர்களது முகத்தை மறைத்து 'கண்டு பிடியுங்கள்' என்றொரு பரிசுப் போட்டி நடத்தினார்கள். ஒருமுறை பானுமதி இவ்வாறு முகம் மறைத்து

இவை என்னுடைய ஆரம்பப் பருவ கலையுலகப் பிரஸ்தாபங்கள். இந்நாட்களில் நான் எழுதத் தொடங்கவில்லை.

எனது அப்பாவின் தாயாரை எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். எனது பெரியப்பா வீட்டில் தான் அவர் இருப்பார். நானும், அவரும் எனது பெரியப்பாவின் மகனும் தான் இரவலினில் ஒன்றாகத் தூங்குவோம். எங்கள் இருவர் மேலும் அவருக்குப் பிரியம் அதிகம்.

இரவு வேளைகளில் நிலவொளியில் வீட்டு முற்றத்தில் பாயை விரித்துக் கொண்டு, நிலாவைப் பார்த்தபடி நாங்கள் படுத்திருப்போம். எங்கள் பாட்டியார் எங்கள் தலையைக் கோதி விட்டபடி ஏதேதோ கதைகள் எல்லாம் சொல்வார். விடுப்புக் கேட்டபடி நாங்களும் சுவாரசியமாகக் கதை கேட்போம். எப்போதும் கதை சொல்ல மாட்டார். நாங்கள் வற்புறுத்தினால் சொல்வார், சில வேளைகளில் அவராகவே சொல்வார்.

சுந்திரன், சூரியன், நான், தமயந்தி, கர்ணன், பீஸம்ர், குந்தி, கண்ணன், தருமர், வீமன், அருச்சுனன், நகுலன், சகாதேவன் அல்லி ராணி, சல்லியன், துரியோதானன், அபிமன்யு, வேடன், சிவன், தேவதைகள், மாட்டுவண்டி, வெற்றிலை..... எனப்பல பெயர்கள் இரவுகளில் எங்களோடு உறவாடும்,

(சுயப்பிரஸ்தாபம் தொடரும்...)

என் கதை

கே.டானியலின்

எழுத்து எனக்குத் தொழில் அல்ல. பொழுது போக்குமல்ல. ஏறக்குறைய நான் எழுதத் தொடங்கிய காலத்தை 35 வருடங்களுக்கு உட்படுத்தலாம். இந்த 35 வருட கால எல்லக்குள் சுமார் 10 ஆண்டு காலத்தைச் சிறு சிறு மன ஆசைகளுக்காகவும், விளம்பர மோகத்துக்காகவும் சொல்லு செய்தேன் என்று சொல்வதில் வெட்கப் பட வேண்டியதில்லை.

கிராமத்தில் பிறந்து கிராமத்திலேயே வாழ்ந்த எனக்கு கிராமப் புறங்களையும், கிராமப் புறமக்களையும் சந்தித்துப் பேசிப் பழகிக் கொள்ளும் வாய்ப்பு அதிகம் கிடைத்தது. அத்துடன் சுமார் 20 வயது வரையிலே நான் ஏற்றுக் கொண்ட அரசியல் வேலைகள், கிராமப் புறங்களுக்கு இன்றியமையாததாயும் இருந்தமையால் எனது பெரும் பகுதி கவனத்தையெல்லாம் அதில் வைத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று. அது கிராமப் புறங்களில் நண்பர்களையும் தேடிக்கொள்ள உதவியாக இருந்தது.

கிராமப் புறத்துமக்களிடம் கற்றுக் கொள்வதற்கு எவ்வளவோ இருந்தன. அரசியலைப் பொது மக்களிடமிருந்தே கற்றுக் கொள்ளவும் அவர்களிடமே அவைகளைப் பரிசோதனை செய்து சரியானவைகளை ஏற்று

தவறானவைகளை நிராகரித்தும் நான் அரசியல் அனுபவங்களைப் பெறவும் வேண்டும். அன்று தேசிய ரீதியாகவும், சர்வ தேசிய ரீதியாகவும் சரியான அரசியல் போதனைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான தமிழ் நூல்கள் மிகவும் அருந்தவாகவே இருந்தது. இந்த நிலைமை, நாட்டையும், மக்களையும், கிராமங்களையும் பார்த்து அதன் மூலம் பெற்றுக் கொண்ட அனுபவங்களையே அரசியல் முதலீடாகக் கொள்ள எனக்கு ஏற்பட்ட வாய்ப்பு, என்னை மேலும் மேலும் கிராமப் புறங்களை ஊடுருவிப் பல்வேறு பட்ட அனுபவங்களை மேலும் மேலும் சம்பாதித்துக் கொள்வதற்கு உற்சாகத்தைத் தந்தது எனலாம். ரஷ்ய எழுத்தாளர் மாக்ஸிம் கார்க்கியினுடைய நூல்கள் பல தமிழில் வந்திருந்தமையால் அவைகளில் சிலவற்றை நான் படித்தேன். முதன் முதலில் கார்க்கியின் "தந்தையின் காதலி" என்ற நாவலையும், "அமெரிக்காவிலே" என்ற அவருடைய கட்டுரை நூலையும் படித்தேன். விஷயங்களைச் சொல்லும் போது கார்க்கியால் ஆளப்பட்ட முறைகள், அவைகளில் இருந்த எளிமை எனக்கு மிகவும் விருப்பமாக இருந்தது. "தந்தையின் காதலி" என்ற அவரின் நாவலைப் படித்த போது ஏற்பட்ட உந்துதலினால் 'விராங்கனைகளில் ஒருத்தி' என்ற சிறுகதை ஒன்றை எழுதினேன். இதுவரை அக்கதை நான்கு தடவைகள் மறு பிரசுரமாகியுள்ளது. என்னுடைய சிறுகதைகளில் எனக்குப் பிடித்தமான முதல் கதை அது. அக்கதையில் என்னால் பாவிக்கப் பட்ட சொல் பிரயோக முறையும், எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட பொருளின் புறப்பாடும், எனது வேலுநடக்கதையிலும் இருப்பதாக நான் கருதவில்லை.

மாக்ஸிம் கார்க்கியின் 'தாய்' நாவலை நான் படித்தேன். நீண்ட காலமாக அது என் மனதில் கிடந்தது. ரஷ்ய நாட்டின் விடுதலைக்கான நடைமுறைச் செயல்களில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட அந்தத் தாயைப் போன்று நமது நாட்டினதும் சமூகத்திற்குமான விடுதலைக்காக அன்றாட வாழ்க்கைஅயோடு சேர்ந்து வழி நடத்தக் கூடிய ஒரு பாத்திரம் ஏன் பிறக்கக் கூடாது என எண்ணினேன்; தேடினேன்; சம்பவங்களைச் சேகரித்தேன். அதே தாய் போன்று எனது கண்ணுக்கு முன்னால் நடமாடித் திரிந்த ஒரு மனிதரையும் பிடித்து விட்டேன். அவரின் பேசும் சொல்முறைகளைச் சேகரிக்க, உடை நடை பாவனைகளை அறிந்துகொள்ள, மொத்தத்தில் அவரைச் சரியான படி நான் படித்துக் கொள்ள சுமார்

மூன்று ஆண்டு காலத்தைக் கழித்தேன். அவருடைய யாழ்ப்பாண நடைமுறை வாழ்க்கையோடு மாக்கலிம் கார்க்கியின் 'தாயையும் சேர்த்துக் கணக்கிட்டுச் சம்ப படுத்தி', நான் கற்றுக் கொண்ட அனுபவங்களையும் சேர்த்து 'இராசாணனர்' என்ற அவரை 'ஐயாணனர்' ஆக்கினேன். 'பஞ்சமர்' என்ற நாவல் பிறந்து விட்டது.

யாழ்ப்பாணத்து வாழ்க்கை முறை, யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சு வழக்கு, யாழ்ப்பாணத்துச் சம்பிரதாயங்கள், யாழ்ப்பாணத்து உடை நடை பாவனை, யாழ்ப்பாணத்து வீடு வாசல் அமைப்பு, யாழ்ப்பாணஹ்து விவசாய வாழ்க்கை வளர்ச்சி, யாழ்ப்பாணத்து அரசியல் நடைமுறைகள், யாழ்ப்பாணத்து மண்ணின் அவலங்கள், வீழ்ச்சிகள், எழுச்சிகள் அகியவற்றில் எதையுமே பிற நீங்கலாகி நிற்க விடாமல் பஞ்சமரில் சகலத்தையுமே உள்ளடக்கியதில் நான் கார்க்கியையே வலிநடத்தல் காரணாக ஏற்றுக்கொண்டுள்ளேன். ஆயினும் பஞ்சமரில் என்னால் பிறப்பிக்கப் பட்ட பாத்திரங்களில் யாழ்ப்பாண மண்ணின் இயல்புகளுக்கு மாறான பல குறைபாடுகள் இருப்பதை இப்போது என்னால் உணர முடிகிறது. இதற்குப் பின்னாலும் எனக்கு இப்படி ஒரு நாவல் எழுதும் வாய்ப்புக் கிட்டுமோ என்ற ஐயப் பாட்டால், யாழ்ப்பாண மண்ணில் நடந்த, நான் பார்த்த நான் அறிந்த, என்னால் அறியப் பட்டவர்கள் அறிந்த பல சம்பவங்களைத் திணித்ததன் மூலம், நாவல் என்ற உருவத்துக்கப்பால் 'பஞ்சமர்' ஒரு சம்பவக் கோர்வை என்ற குற்றச் சாட்டை மற்றவர்கள் சுமத்த வாய்ப்பளித்திருக்கிறேன் என்றே கூற வேண்டும். இந்தப் பஞ்சமர் நூலுக்குப் பின்பு, உருவம் என்பது எடுத்துக் கொள்ளப் படும் கருப் பொருளாலும், அதை வெளிக் கொணர்வதற்கான ஆள்வினாலும், தன் போக்கினாலேயே தான் அமைவதாகும், இவைகள் தன்னிச்சையாகவே இந்த உச்சவம் என்பதனை அமைத்துக் கொள்கின்றன' என்ற கருத்துக்கு நான் வந்து விட்டேன்.

பஞ்சமருக்குப் பின்னால் என்னால் எழுதப் பட்ட கோவிந்தன், அடிமைகள், கானல், பஞ்ச கோணங்கள், தண்ணீர் ஆகியவைகளும், முருங்கையிலைக் கஞ்சி, மையக் குறி, சொக்கட்டான் ஆகிய தொடர் நாவல்களும், உருவத்தைப் பொறுத்த மட்டில் எனது பஞ்சமரின்

பிறப்பிலிருந்து அந்த வழியைப் பின்பற்றியவைகளே ஆகும்.

எம்மையும் எம்மைச் சுற்றியும் சதா பல்வேறுபட்ட சம்பவங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கின்றன. சுருக்கமாகச் சொன்னால் நாளாந்த நிகழ்வுகளுக்கூடாக சூழி ஒடிச் செல்வதுவே வாழ்க்கையாகி விட்டது. பெருமளவில் இந்தச் சூழி ஒட்டத்தையே சரிவரச் செய்து முடிப்பதில் தான் மனிதனின் கவனமெல்லாம். பல காரியங்கள் அவன் கவனத்தை ஈர்ப்பதில்லை. எல்லாவற்றையும் அவன் தேவையெனக் கருதுவதில்லை.

என்னுடைய நாவல்களைப் படிப்பவர்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பல புதிய புதிய நிகழ்ச்சிகளைக் காண்பார்கள். அவைகளைப் படிக்கும் போது தான் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சிகளிலும் உள்ள கனதியைப் புரிந்து கொள்வதாகப் பலர் கூறுகின்றனர். இதிலிருந்து ஒரு உண்மையை என்னால் கற்றுக் கொள்ள முடிகிறது. அதாவது 'என்னால் கிரகிக்கப் படும் சம்பவங்கள் உண்மை நிகழ்ச்சிகளாக இருப்பதால் தான் அதை எழுத்தில் படிக்கும் போது அது மற்றவர்களுக்குக் கனதியைக் கொடுக்கிறது' என்பதாகும்.

'சமூகத்தில் பல உண்மைகள் அன்றாடம் நடக்கின்றன. அந்த உண்மைகள் எல்லாவற்றையும் எழுத்தில் கொடுத்து விட வேண்டுமா?' என்ற ஒரு கேள்வி இயல்பாகவே உங்கள் மனதில் எழ இடம் இருக்கிறது. இதற்கு நான் ஒரு வரையறை வைத்திருக்கிறேன். 'தனி மனிதனதும் அல்லது அதற்கும் மேலாக முழு உலகத்தினதும் பொதுவான மனுசீக உணர்வினை இலேசாகவேனும் தட்டி விடக் கூடிய நாட்க் கூறுகளைக் கொண்டவைகளாக எவை எனக்குப் படுகின்றனவோ அவற்றை மட்டுமே எழுத்துருவில் வடிப்பது' என்பதாகும்.

இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் நான் 'அசை' என்ற சிறுகதை ஒன்றை எழுதினேன். யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்ததாகச் சொல்லப்படும் 'பொன்னம்மாள்' என்ற ஒரு விபச்சாரியின்

கதை அது. அவளுக்கு நடு வயதாக இருக்கும் போது நான் அவளைக் கண்டிருக்கிறேன். பேசியிருக்கிறேன். அவளையும் அவளின் வாழ்க்கை முறைகளையும் அவதானித்திருக்கிறேன். பெரிதும் பொய்க் கலப்பின்றி அவளின் வாழ்க்கையினை எழுத முற்பட்டு, அதை எழுதிப் பிரசுரித்த பின் 'அந்தக் கதையில் சற்றேனும் பொய்க் கலப்பில்லை' என்று அவளுடன் நருக்கமாகப் பலர் கூறிய போது நான் பெரிதும் ஆச்சரியப் பட்டேன். ண்மைகளை, உண்மையின் படி ஒரு விபச்சாரியின் வாழ்க்கையை எழுதும் போது எப்படி எல்லாம் எழுதியிருக்க வேண்டும் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாததல்ல. ஆனால் இன்று வரை அந்தக் கதையில் விரசம் இருந்தது என்ற யாரும் குறிப்பிட்டுச் சொன்னதாக எனக்கு நினைவில்லை. அந்த விபச்சாரியின் வாழ்க்கையில் எதைச் சொல்லுவது என்பதில் என்னை வழி நடத்தியது, எதைச் சொல்லுவது என்பதில் நான் வைத்துள்ள கொள்கையே ஆகும்.

எனது சிருஷ்டிகளில் நான் பார்த்துப் பேசிப் பழகாத பாத்திரங்களை நான் உள்ளடக்குவதில்லை. எனது படைப்புகளில் கற்பனைப் பாத்திரங்கள் இருப்பதே இல்லை. இதனால் பாத்திரப் படைப்புகளில் அதிகம் சிக்கலும் சிரமமும் ஏற்பட்டதில்லை.

எனது பஞ்சமரில் சின்னாச்சி என்ற ஒரு பாத்திரம் வருகிறது. அந்தச் சின்னாச்சி எனது பிறந்த ஊரில் எனது வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் குடி இருந்தவன். பஞ்சமர் எழுதத் தொடங்கி அது முடிவுக்கு வந்த காலப் பகுதிக்குள் அந்தச் சின்னாச்சியை நான் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் சந்தித்திருக்கிறேன்; பேசியிருக்கிறேன்.

பஞ்சமரில் எந்த இடத்திலும் அந்த சின்னாச்சியின் தோற்றத்தை, நான் தனியாகச் சித்தரிக்கவில்லை. அவளின் வழமையான அன்றாட நினைவுகளைப் பிசுக்கின்றிச் சித்தரித்ததின் மூலம் அவளின் தோற்றத்தை வாசகர்கள் மனதில் படிய வைத்ததுடன், அவளின்

மேல் ஆசிரியனாக எனது எந்தத் தலையீடும் செலுத்தாமல் பேச வைத்த தன் மூலமே அவளைப் பரிபூரணமான ஒரு கிராமத்துச் சின்னாச்சியாக ஆக்கி விட்டேன். 'என்னடா மோனே, என்னை வச்சுக் கதை ஒன்று எழுதியிருக்கியாம். அதில் என்றை குறுநாட்டுச் சீவை கொய்யகத்தைக் கூட அச்சப் பிசுக்காமல் எழுதி இருக்கிறாய் என்று பொடியன் கதைக்கிறான்கள் இப்படி அந்தச் சின்னாச்சியே என்னிடம் வாய் விட்டுக் கேட்கும் அளவுக்கு அவளை நான் வென்று விட்டதில் எனக்குப் பரம திருப்தி.

ஒரு நாவலில் காட்டப் படுவதான காலம், அந்தக் காலத்தில் வாழ்ந்த மனிதர்களின் வாழ்வு முறை, பேச்சு முறை, பழக்க வழக்கங்கள் நாவலின் கால நகர்ச்சியின் புலப் பாடுகள், இயல்பான நடை முறைகளோடு, அந்த நாவலை நிலையியலிலிருந்து இயங்கியல் வரை இட்டு வருதல், அந்தக் கால நடை முறைகளுக்கேற்ப உலக வியாபகமான பரிமாண வளர்ச்சிக்கு அதன் பாத்திரங்களின் வர்க்க குணாம்சங்களை வெளிக்கொண்டு வருதல் ஆகியவைகளில் நான் தவறியிருக்கிறேனா என்பதனை நாவல் அச்சுக்குப் போகுமுன், பலரிடம் அதைப் படிக்கக் கொடுத்து படிப்பவர்களின் அபிப்பிராயங்களையும், உள்வாங்கிக் கொள்ளுவதில் நான் தவறுதில்லை. அச்சு ஏறுவதற்கு முன் அவைகளைப் படிப்பதற்கு 75 வயதுக்கு மேற்பட்ட ஒருவர் ஒரு குடும்பப் பெண், ஒரு உயர் பள்ளி மாணவன், ஒரு உடல் உழைப்பாளி, வர்க்க சமூக அமைப்பினைத் தெளிவுறப் படித்த ஒருவர் உட்பட குறைந்தது எட்டுப் பேர்கள் வரையிலாவது இருப்பர்.

இவை எல்லாவற்றையும் தொகுத்து மொத்தமாகச் சொன்னால், ஒவ்வொரு படைப்பிலும் டானியல் என்ற பெயர் ஒரு சம்பிரதாயத்திற்காகவே அன்றி வேறு எதற்காகவும் அல்ல. உண்மையாகவே இவைகளின் எஜமானர்கள் நான் மேலே குறிப்பிட்டவர்களை ஆகும்.

'எனது நாவலின் மாந்தர்களை அதற்கான மொழியையும், கருவுலங்களையும் உடை நடை பாவனைகளையும் தருவதோடல்லாமல், நாங்களாகவே உருவத்தையும் அமைத்துக் கொள்கின்றனர். கடைசியில் குறிப்பிடப் பட்ட வாசகர்கள் சரி, பிழைகளைப் பார்த்துக் குறிப்பிட்டுக் கொடுக்கின்றனர்!' என்று தான் கூறலாம்.

சரியான மூலிகைகளைச் சேகரித்துத் தர பல மூலிகை நிபுணர்களும், அவர்களால் தரப் பட்ட மூலிகைகளைச் சரியாகப் புடம் போட்டு எடுத்த நல்ல அனுபவஸ்தர்களும் கிடைத்துவிடும் பட்சத்தில் வைத்தியனின் வேலை அதில் மிகச் சிறிய அளவு தான். வேண்டுமானால் "இது என் மாத்திரை" என்று அவன் சொல்லிக் கொள்ளலாம்.

நலிந்த மனிதர்களின் வாழ்க்கை , அந்த வாழ்க்கைக்காக அவர்கள் நடத்தும் நடவடிக்கைகள் , இடங்களுக்கும் காலத்திற்கும் , சூழ்நிலைக்கேற்பவும் வெவ்வேறு வகைப் படினும் மொத்தத்தில் அவைகளைப் 'போராட்டங்கள்' என்பதற்குள்ளேயே அடக்க வேண்டும். அந்தப் போராட்டங்கள் முறைப் படி வரிசைப் படுத்தப் பட்டால் , அது நிச்சயமாக வரலாறாகப் பரிணாமம் பெறாமல் இருக்கவே முடியாது. பஞ்சமர், கோவிந்தன் , அடிமைகள் , காண், பஞ்ச கோணங்கள், தண்ணீர் ஆகிய இந்த நாவல்களைப் படிப்பவர்கள் இந்தப் பரிணாமத்தைக் காண்பார்கள். யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் முழுமையான (சாதாரண மக்களின் போராட்டங்கள் உள்ளடக்கிய) வரலாற்றைக் காண விரும்புவர்களுக்கு இவை கை கொடுத்து உதவும் என்பதில் எனக்கு நிறைந்த நம்பிக்கை உண்டு. அதே போல காலத்தால் அருகிப் போன சொற்றொடர்களையும், புதிது புதிதாக உண்டாக்கப் படும் பிரயோகங்களையும் , ஆகவும் குறைந்த பட்சம் ஒரு நூற்றாண்டு கால யாழ்ப்பாண வாழ்க்கை முறையையும் அறிந்து கொள்ளவும் பயன் படக் கூடும்.

தற்போது எனக்கு வயது 58-ஐத் தாண்டி விட்டது . மலை போல 6 பிள்ளைகளையும் 4 பேரன் பேத்திகளையும் கண்டுவிட்டேன். அது மட்டுமல்ல, அன்றாட வாழ்க்கைக்காகப் போராடுபவர்களோடு சேர்ந்து எனது வாழ்க்கைக்காகப் போராடவும் வேண்டியிருக்கிறது.

எனது இத்தனை ஆண்டு கால வாழ்க்கை அனுபவங்களில் நான் பலதைச் சந்தித்திருக்கிறேன். அவற்றுள் எனது சின்ன வயதில் நடந்த ஒரு நிகழ்வு இத்தனை வருட கால இலக்கிய அனுபவங்களுக்கு மேலான இலக்கிய அந்தஸ்தைப் பெற்றிருக்கிறது.

எனக்கு அப்போது வயது சுமார் 15 வரையில் இருக்கும். ஏற்கனவே நான் குறிப்பிட்டதைப் போன்று ஒரு நேர்ச் சோற்றுக்கே ஆலாய்ப் பறக்கும் வாழ்க்கை. காலை பழைய கஞ்சியுடனும் , மதிய வேளை கிழங்கு வகைகளுடனும் வாழ்க்கை போக , சோறு என்ற ஒன்று இரவில் தான் கிடைக்கும்.

எனது அப்பன் ஒரு நிரந்தரக் குடிகாரர். அவர் இரவுச் சோற்றுக்கான அரிசியை என் அம்மாவிடம் கொண்டு வந்து வீசி விட்டு மண் திண்ணையில் புரண்டு விடுவார். அம்மா சோறு காச்சுவாள். குழந்தைகளின் கொதிக்கும் வயிறுக்காக கஞ்சியை வடித்து முதலில் குடிக்க வைப்பாள். ஒரு நாள் அளவுக்கு அதிகமாக சோறு அவிந்து குழைந்து விட்டது. அப்புக்கு அம்மா சோறு பரிமரின போது சோறு குழைந்திருந்ததைக் கண்டு அவருக்கு கோபம் பிறந்து விட்டது. மது வெறியில் அவர் கவிதையே பாடி விட்டார்.

அம்மாவுக்குப் பெயர் மரியாள். அப்பருக்கோ கையெழுத்துப் போடவே தெரியாது. ஆனாலும் அவர் ஒரு கவிதை பாடினார்.

"சந்திர மரியாள் செய்த

குது நான் அறியேனோ

கஞ்சிக்காக வல்லவோ

சோற்றைக் குழைய விட்டாள்"

என் அம்மாவாகிய மரியாள் செய்த செயலை எவ்வளவு அற்புதமாக , ஆனா அறியாத அப்புலால் பாட முடிந்தது.

"அனுபவத்திலிருந்து பிறப்பது தான் உயிர் உள்ள இலக்கியமாக முடியும்."

(டானியல் மறைவின் பின் வி.ரி. இளங்கோவன் 86 -ல் தொகுத்து வெளியிட்ட என் கதை'யிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது. நன்றி : இலக்கு)

எஸ்.எல்.எம்.ஹனிபாவின் 'மக்கத்துச் சால்வை' பற்றி

எஸ்.பொ..

சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி....

... உணர்ச்சிக் குறுகுறுப்பில், மனசு பேசும் அந்தப் பாடல்களை நான் அதன் ஊற்றுவாயிலே கலைத்து நன்றிபுது ஆண்டுகள் ஆகின்றனவா? அட்ப்பயன் நக்கியும். உதயசூரியனிலே அளகும் அலர்ந்தும் தெங்குகளின் ஊடாக அப்பொழுது நிலவின் ஒளி ஒழுகுகின்றது. குருத்து மணல் பரப்பில் மூறும். சிவமுகியெய ஆகுதியாக்கிய 'சிவம்' கைகள் மாறி, 'இழுவை'கள் கவைத்து வலம் வருகின்றது. ஞானமே? ஞான ஒடுக்கமே? மொளத்தின் மொகனம் போலவும் அதனைப் பிடிந்து நாடார் பாடல் ஒன்றினை காற்றின் இனிமைக்கு அழிந்துவிட்ட வாய், சிவப்பின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கின்றது. தவிப்பின் மொளம், அந்த மொளத்தை ஊடாறுத்து, ஒலித்தப் பாடலுக்குப் பதில் அளிப்பது போலவும், முற்றத்தை அறிக்கை செய்த வேலிக்கு மறுக்கப்பிடுகிறது இசைக்கப்படும் பாடல், தவறும் தென்றலுக்குச் சீதளஞ் சேர்க்கின்றது. மென்ஞரால் பண்பாய் இழைப்பதிலே வீரல்கள் வீரத்தை படில, சொல் முடையும் எத்தனமின்றிப் பதில் பாடல் இசைக்கின்றனர். அவருக்குக் கவிதை வாசியல்; சலாசம்! நாடார் பாடல் அரங்கேறும் அந்தக் களரிமே அமரும் ககம்...

ஆளாயும், அந்த அற்புத கவி வளத்தைக் கொச்சைப்படுத்தித் தமது தொப்பைகளை வளர்த்தவர்கள் எத்தனை பேர்! ஊற்றுநின் மூலக் கரப்பினைத் தரிசித்தவளின் சிவம். அக்கொச்சையாளரின் கொட்டத்தினைச் சக்கை முடியவியலை, நாடார் பாடலைச் சவைத்தல் வேறு; பாடி வித்துவத்திலே குளிர் காப்பது இலக்கியவாதியாகி விட்டதாகத் தம்படும் அடிப்பது வேறு. உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை எடுத்தடி மடக்காகப் பா புணையும் இலக்கியப் புலமெ பெற்று மண்ணே உண்ண ஆரக்கின்றேன். அதன் ருணையை மலிவிப்பதாகப் பாவலாகச் செய்து தங்களை எழுத்தாளராவும் பேச்சாளராகவும் உயர்ந்திக் கொண்டவர்களை மூல மரத்தின் பசமையையே உறிஞ்சிய குருவிக்கைகளாகவே என்னாற் பார்க்க இயலும். அராயல் மேடைகளிலேகூட இந்த நாடார் பாடல்கள் தூள் கிழப்பின; வாக்குகள்

பெற்றன. எத்தகைய கொச்சை? சோகம்? சோமம்? இத்தகைய பிசக்குதல்களுக்கு இலக்கிய கடை திறந்தவர்களைப் பெயர் சொல்லிச் சாடாது விடுதல் ஆக்கினை அல்லவா?

அனைத்து வளமிருந்தும் மடக்களப்பு மாறியல் பாவப்பட்ட பூமியும், 'சோறடைத்து' என அண்டினால் தோஷமில்லை. 'செல்விருந்து ஒம்பி வருகின்றது மரத்திருக்கும் அருள் இம்மயன்ளின்' போடிகள் பலருக்கு உண்டு. 'தேனாடு' 'எனாடு' எனப் பகுதில் பகுதியிய அதன் வளங்களைச் சூறையாடவும் பிறு மாநிலத்தார் அண்டினர். நேற்று என் கண்முன்னால் நிகழ்ந்தன. வங்கக் கூலிலே பரதும் பபின்று சீதனம் அப்பி வரும் காற்று, முத்திரை-சமண்டலை-தேக்கு-வேம்பு ஆகிய மயங்களிற் அனைத்து நாம்மசை மீட்கவும், நெய்தல் நீரில் வேர்களைக் குத்துக்கால் இறக்கிச் செய்துக் கண்ணாப்பற்றை வாழ் புள்ளினம் 'கீழ்க்கை' அடிக்கவும்.... அத்தனை மூலவை வளமும் அழிக்கப்பட்டு, பிறு மாநிலங்களின் விடுகளுக்கு அழகு சேர்க்க Lorry Loads ஶாகக் செய்யப்பட்ட 'மண்'கொள்ளை'கள்... யோரதனையை உய்யமாகக் கொண்டு பாடர் சரத் சந்திராவும், அவரைத் தொடர்ந்து பாடர் வித்தியானந்தமும் மேடை நாடகத்திற்கும் பழமை செய்வதற்கு, சேர் தமிய் மரபாக மடக்களப்பு மாறியல் போற்றி சுத்துக் கலையே அருட்டுணையர்கவும் ஆதர்ஷமாகவும் விளங்கின எள்கிற வளந்தவங்கரும் மறக்கப்பட்டு, Oh, vandalism in its crudest form! இதன் கரணர்களை, வரலாற்று நாளாயம் பேணுவதற்கேதும், பேர் குறித்துச் சாடாது விடுதல் எத்துனை ஆக்கினை?

மண்ணிலே அடி பதித்து, குஞ்சு மனைகளிலே மனிதம் கவித்த பாடி நெடுசங்கங்களிலே மொங்கி நூரை கக்கிய பாட்கள் பவலற்றின் சுபாதின கிறினை எட்டு வடிவத்தின் மரக்கறித்தம் ஏற்றமும் ஒண்ணா.... அறிந்தும் எட்டு வடிவம் கொடுப்பதான அணாப்பதல்களும்... மடக்களப்புத் தமியின் இருபுதாம் நூற்றாண்டின் முணைப்புகளின் உருபு வாழ்த்த தனித்த அத்தியாயம் விடிவானந்தர், பெய்யத்தான போற்றுமோம். மாதவி மீட்டிய மாழ் தொடக்கம், மேலைநாட்டு மதங்கர்களின் சூளாமணி நிகர் சேசல்பியர் வணர் அவருடைய இலக்கிய அக்கறை அகன்றது. இடைமில் கல்விப் பணியும் துறவுப் பற்றும் புத்தும், அவர் தம் இலக்கிய ஒர்மம் மழுங்கவில்லை. அவரைத் தொடர்ந்து வந்த பண்டிதர்கள் விடிவானந்தத் தமியின் பெய்பத்திலே குளிர்காப்த்தார்கள். அவர் இட்ட பவமான அடித்தளத்தில் புத்திலக்கியக் கோபுரத்தினை அமைக்க எழுத்துப் பணிமேலை புருந்த முன்னோடிகள் மிகப் பரிதாபமாகத் தவறிவிட்டார்கள். சிலர் அவர் ஊழியத்தின் உயிர்ப்பினை உணராத பண்ணாடைகளாய் வாழ்ந்தமை மகா துன்பம். தவிர்க்கப்பட வேண்டிய கற்றுக்களாயும், சிப்புகளையும், சீஞ்சில்களையும், மண்டிகளையும் தளங்கின இவற்றையே அவர்கள் விடிவானந்த சாரமாகக் கறிபித்தமையும் காமித்தமையும் உச்சக் கொடும. துறாஞ்சகம் என்கிற பெறுபான விளக்கத்தில், 'கல்கி' மோகித்த அக்கிரகாரத்துத் தம்பழையும், மனோரதியக் கற்பனைகளையும், 'சூளாந்து' வர்க்கத்தின் பகடிகளையும் புத்திலக்கியத்தின் அற்புத சிங்கள்கள் என மயங்கிய 'பாவாமணி'ச் சாதியார், சேர் தமிய் தோழ்ந்தும் வீறுபெற்ற மட்டள்களப்புத் தம்பழைப் முக்கணரித்தார்கள். இவர்களுட் சிலருக்கு பத்திரிகைகளின் பக்கங்களை 'மொப்பம்' வாழ்க்கையும் பொசியுபாடுரை. இவர்களாலும் மடக்களப்பு மரபினதின் தற்கால இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அழியாயம் நிகழ்ந்தது. இந்த அழியாயங்களைக் கணக்கெடுக்காது விடுதலும் அழியாயமே! அஃது ஆக்கினாயும்!

இந்தத் தமிழ்ப் பிரச்சனைகள் தங்கு தடைபிணி நிபந்தனை வேண்டியும், தமிழின் மறுமலர்ச்சி என்ற கவர்ச்சியும் நாவலர் முடுக்கிய சமுதாய அந்திகளுக்கு எதிராகக் குரல் கொடுப்பதும் தமிழ்ப் பணியே என்ற குரலும் கைவாழ்ப்பெற்ற நான், மட்டக்களப்பின் ஒருத்தியை என் பாதியாக்கி, மட்டக்களப்பு மண்ணின் உபாசகனாக மாறினேன். புதிய தேவைகளிலே சேதமடைந்த சிந்தனை ஊன்றும் ஓர் ஊழியம் என்னுள் துளிர்ந்தது. எழுத்து முயற்சிகளிலே ஈடுபட்டவர்களுடைய கோஷமைய நான் கேள்வி. கிறீக்கியவர்களின் புதிய இலக்கிய முயற்சிகளைச் சரியான திசையிலே தரிசித்த கதைகளுள் இருவருடைய உறவு இனித்தது. எருவர் மூலாணைச் சேர்ந்த வ.அ.இராசாத்தியம். மற்றவர் 'பித்தன்' என்ற புனை பெயரின் புகழ் பெற்றிருந்த கோண்டி கே. எம். ஓர். இருவரும் 'மணிக்கொடி' வட்டத்தை-குறிப்பாகப் பழமைப்பித்தனை-தேவாரணாச்சாரியாக வரித்து எழுத்து வித்தை யின்று ஏகலைவரின். இவர்களால் நட்பை இன்றாமல் கக்கிவிட்டேன். வ.அ.இ.யின் 'தேவாரணி' சிறுகதைத் தொகுதி 1960 களின் முதல் கந்தாபத்துகளில் வெளிவந்தது. பித்தனின் சிறுகதைத் தொகுதி எழுத்து வெளிவருதல் வரலாற்றுச் சத்தியத்தின் தேவை. அவருடைய சிந்தனைகள் Archives வரிவந்து மீட்கப்பட்ட செய்தியை ஹஸிபா மும்மர் அறிந்தேன். மகிழ்ச்சி. தொகுதியை, நூலாருவியல் விவரம் எதிர்பார்க்கும் ஆர்வலர்களும் நானும் ஒருவன்.

புத்திரிக்கியத் தாக்கம் இன்னொரு இடத்திலே குருத்து விடுவதைக் கண்டும் அகமகிழ்ந்தேன். கவிஞர் நிலாவண்ணை மையமாகக் கொண்டு, கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கம் என்ற பெயர், இந்த முனை உறவு காட்டியது. நிலாவண்ணின் உபகாரத்தினால் மருளுக் கொடுத்தன், என்.ஏ.நம்பாளன் ஆகிய கதைகளுள் உறவும் கிட்டியது. நம்பாளன் கதை இலக்கியத்திலிருந்து வெல்ல விவகி கவிதைத் துறையிலே சிறிது காலம் சிந்தனை ஊன்றி, 'பித்தனவர்க்கத்தினர்' கவிக்கும் வித்தாங்காளியே ஈடுபாடு செய்தார். அவருடைய சபாநாயகம் ஏதாவது இருந்தாலும், அவர் போக்கால் மட்டக்களப்பின் ஆக்க இலக்கியம் முட்டுப்பட்டது. மருதூர்ச்செந்தனின் எழுத்தில் மணவாசனை கமழ்ந்தது. முஸ்லிம் மக்களுடைய வாழ்க்கையை அவர்களது புகழ் தமிழ் சித்திரிக்க அவர் காட்டிய போகம் புதுப் பெயரில் காட்டியது. முஸ்லிம் கதைகளுள் அ ல் அப்துல்லாஹ் காலத்தாலும் புகழ். இலக்கிய நேசிய மிக்கவர். ஆசனம், அவர் 'பாஸாணின்' எதிர்பார்க்க சிக்கல்களிலிருந்து விடுபடப் பகுசிட்டார். இதனால், பித்தன் இலக்கிய பணியை முன்னுக்குக் கொண்டு செல்லவல்ல கதைகளுள் மதுதூர்ச் செந்தனன் இளைக்கண்டு அவர் முயற்சிகளைப் போற்றுவதில் புகழ் தினேன். 'மருதூர்' அவர் எழுத்துவகத்திலிருந்து ஒதுக்கியவராக வாழ்ந்தமை எனக்குத் துக்கமே. அவருடைய கதைத் தொகுதி ஒன்று வெளிவந்ததை அண்மையில் அறிந்தேன். மகிழ்ச்சி. ஆசனமும், அதிலே ஒரு மாயமயத்தக்கு முந்திய கதைகளுக்கான தரிசிக்க ஏவும் என்பது என் ஆதரவும்.

இந்த மான்மியத்தையும் உள்எடக்கியதுதான் மட்டக்களப்பு மாநிலத்தில் கதை இலக்கிய எந்தனாக. எதிர்கால குரனத்தில்கு இது தேவை. இதன் பிரஸ்தாபியதற்கு இந்த முன்னீடு தரும் வாய்ப்பு மிகப் பெருந்தும். என்னென்றும், இம் மாநிலத்தின் இலக்கிய வரலாற்றில் 'மக்கத்துச் சாலை'க்கு ஒரு நூலாயான இடம் உண்டு. மட்டக்களப்பு மாநிலத்தின் அச்சாவான பாதிரியர்களை, அவர்கள் இயல்பாகப் பரிமும் தமிழிலே தேர்ந்தெடுத்து, அவர்களுடைய நம்பிக்கைக்கும் சம்பிரதாயங்களுக்கும் சம்பாவினை செய்யும் அவர்களை மனித நேசம் மிக்கவர்களாகச் சித்திரிக்கும் கதைகளை இது தொகுத்துத் தருகின்றது. மட்டக்களப்பு மாநிலத்தின் தமிழ் ஒர்மையைய மட்டும் எந்தனக்கும் எதிர்காலச் சந்தியினரும் இடதொகுதியை நாடுவர்; தேடுவர். அதற்கைய ஒரு தொகுதியின் நுழைவாயிலாக அமையும் இதில் சில சந்தியங்கள் பிரசித்தமாதரல் சங்கை. காலத்தை எதிர்நீச்சல் செய்து படைப்பிலக்கிய விழகனை

வந்தனை செய்யும் நானைய தமிழ் கலைகளை இச்சத்தியங்கள் சென்றடைதல் அபசியம் ஆரோக்கியமானது.

எழுத்துவகத்திலே, சிறுகதைகளுக்கு உட்பாலான துறைகளிலும் நானும் பிசுக்கிக் கொண்டுருந்த காலத்திலே, அறுபதுகளின் மதியத் தாண்டிய வேளை என்ற நிலை. ஹஸிபாவின் அறிமுகம் நிகழ்ந்தது. தாசி தட்டித் துலக்குகின்றேன். நிமிர்ந்த ஒடிசுவான உடல். 'ஸையம்' போன்ற முகம் குறுகுறுத்த பார்வை நேசிப்புத் தவறும் பிசுக்கி. எதையும் அந்தமவரை அறிந்துவிடும் ஆர்வம். செய்வான திருந்தச் செய்யும் முயற்சி எதையும் கிரகிக்கும் துடிப்பு. நிறைந்த வாசிப்பு. கமக்கட்டுக்குள் எப்பொழுதும் இரண்டொரு புத்தகங்கள். அவர் ஈடுபாடு காட்டிய எழுத்தாளர்களே அவரை ஆய்ந்து நோக்கத் துண்டினர். கொழுப்புப் பத்திரிகைகள் சிலவற்றின் தயவம், மட்டக்களப்பில் எழுத்தாளரேன விவாசமிட்ட பலரும் தெரிடும் பார்த்திராத தி.ஹானகிராமன், வ.ச.ரா.கந்தாராமசாமி, சிதம்பர ரகுநாதன், சி.ராஜநாராயணன், நீலபத்மநாயகன் குறிப்பாக வ.ச.ரா. அவருடைய ஊமைக்குழல் வாசிப்பிலே நான் ஊன்றிய ஈடுபாட்டினை மிஞ்சியது ஹஸிபாவின்மையது. நான் நீண்ட காலம் தேடியவைவற்றில் ஒர் உறவு ஹஸிபாவின் உருவில் வாய்த்தது.

இதே காலப்பகுதியில் இன்னொரு சம்பவமும் நிகழ்ந்தது. அபாயகளை இருட்டில் கறுத்து முனைமைக் குருடன் சேட்டிக்கப்பால் அடித்து போல் தினன் ஒரு சிறுகதை என்ற திட்டத்தின் கீழ், புதிய கலைகளுக்கும் ஒரு புதிய பிரகாசம் காட்டித் தந்தது. அதனை 'இடப் வாய்ந்த வழியில் ஆற்றப்படுகிறது' முந்தி நின்றவர் 'நூலாபிணர்' ஏற்றார். ஈழத்தின் ஆற்றிலக்கிய பிரகாசனாரும் அதிசம் சாதித்து அவர், இளம் ஆற்றல்களை உரிய முறையிலே ஊக்கப்படுத்துதலையே இலக்காகக் கொண்டு 'கதைவளம்' என்கிற மாசிகையை வெளிமீட்டார். இஃது ஈழத் தமிழின் யுழைகள் முதல் முயற்சிகளையும் அடைய்ந்தது இத்தகைய ஒரு சகவாய் மூலமும், மலையகத்திலிருந்து மலர்மலர், மாந்தனை வடிவேலன், மாந்தனைச் சேரே ஆகியோரும், தெற்கிலிருந்து திக்கலை கமால், எஸ்.ஐ.நாகர் கனி, கலைவாழ் கவி, உட்க.எம்.சுமன் ஆகியோரும் மட்டக்களப்பிலிருந்து வடி, அழர்மது, எஸ்.தேவன் ராஜன், எஸ்.எம்.எம்.ஹஸிபா ஆகியோரும் கதைகூடகனாகக் கோலகாட்டினார்கள். இவர்களுள் சிலருடைய சிறுகதைத் தொகுதிகள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. அத்தொகுதிகளுக்கு 'மக்கத்துச் சாலை'யை ஒப்புநேக்கிய பார்த்தனம் யுழைந்து. இருப்பினும், 'முன்னீடு'யின் எல்லைக்கட்டுகளை உன்னி இஃது இங்கு புத்தியுறவர்கள் தவிர்க்கப்படுகின்றது. 'கதைவள'த்தில் ஹஸிபாவின் ஆற்றல்கள் குறித்த ஈழியான நிற்பிய நம்பிக்கை தெரிவித்தார். அந்த நம்பிக்கை இப்பொழுது நிச்சமாயவடிவம் கிழ்ச்சி.

(மிகுதி அடுத்த இதழில்...)

இலக்கியச் சிந்தனைகள் எழுதி

உணர்வமயில் படித்ததில்
உணர்வமயில் படித்தது—

சிறுவரின் சிறுவர்கள் - கவிதைத் தொகுப்பு

நல்ல நூல்கள் என்பவை உள்ளத்துக்கு மகிழ்வை ஏற்படுத்தக் கூடியவை மனதில் நல்ல எண்ணங்களைக் கிளர்ந்தெழச் செய்யவை. அப்படி மனதில் சில சிலிர்ப்புக்களை மேலோங்கச் செய்தது சம்பந்தில் படிக்க கிடைத்த 'கவிஞர். ஓட்டமாவடி இஸ்மாயில் அவர்களின் 'தூண்டில் இரைகள்' கவிதைத் தொகுப்பு.

கிரிக்கட் ஆடுகையில் உள்ள வீரனொருவன் தன்னை நோக்கி விசப்படுகின்ற பந்துகளைபெல்லாம் எவ்வித தடுமாற்றமும் இன்றி அனாயசமாக அடித்து விளாசுவது போன்று, எடுத்த விடயங்களை தடங்கலின்றிச் சொல்லிச் செல்கிறார் கவிஞர்.

(என்னுடைய சிறுவயதில் எனது பாட்டி பல தடவைகள் என்னை, ஓட்டமாவடியில் உள்ள இஸ்மாயியச் சகோதரர்கள் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றிருக்கிறார். "நங்கள் எல்லாம் அந்தக் காலத்தில் ஒன்றாக இருந்து புளங்கியவர்கள்" என்று அவவேளைகளில் கூறுவார்.)

இனமுரண்பாடுகளும் - துவேசங்களும் அற்றதொரு சமூகம் நம்மைவிட்டு வெகுதூரம் சென்றுவிட்டது. அதனைக் கவிஞர், "இந்தக் காலம் என்று மாறும்" என்ற மகுடத்தின் கீழ் பாடுகிறார்.

"வயல் அறுவடையில்
சூடு வைத்ததும்
சுரைபதா, சுப்ரமணியம்
கதிரிகள் பொறுக்கி
கசக்கிய நெல்லை
களத்தில் வைத்தது அந்தக்காலம்
கந்தையா மீன்பிடிப்பார்
கபூரோ விற்றகெடுப்பார்
சமத்துவமாய்ச் சாப்பிட்டதும்
அந்தக் காலம்"

இப்படி கவிஞரின் எண்ணங்களை எவ்விதத் தயக்கமும் - மயக்கும் வார்த்தைகளும் இன்றி இதயத்துக்கு மிக அருகாகப் பேசுகின்றன அவரது கவிதைகள்.

"மத்தால் நீயும் நானும் வேறு
மொழி ஒன்று என்பதால்
எமக்குள் பேதமையின்றி
சமத்துவமாய் வாழ்வோம் வா!..

தவராஜா கற்பது தமிழ்
நியாகம் கற்றுப் பேசுவது தமிழ்
பிரிவினை இல்லை"

என முரண்பாடுகளை மூட்டைகட்டுகிறார்.

"முகமூடிக் கைத்தொழில்
இனி வேண்டாம்
முகமே இல்லாத மனிதனுக்கு
ஊதற்கு முகமூடி"

என்று தனது கோபத்தைக்கூட சாந்தமாகச் சொல்ல முடிகிறது கவிஞரால்.

போலிகளாற்ற வார்த்தைகள் - சமூகத்தின்
விபாதிக்களை கேலி செய்யவும் தயங்கவில்லை.

"என்
யுதார்த்த உணர்வுகளை
பூச்சாண்டி காட்டி
சிறைப்படுத்த முடியாது"

எனத் தைரியமாக கூறும் கவிஞரது இக் கவிதைத் தொகுதியில் உள்ள பல கவிதைகள்,

"இனவாத
அக்கினிக்குள்
சாம்பலாய்
மனிதம்"

என - இனவாதத்தால் - காணாமல் போன
மனிதத்தையே பாடுகின்றன.

41 பக்கங்களில் நல்ல சிந்தனைகளை
நிறையவே தருகிறது இந்நூல்.

கவிதை வாசகர்கள் மட்டுமின்றி -
சகலமானவர்களும் படிக்கவேண்டிய நூல் இது.
யாத்ராவாக்காக அளர்ப் சிறப்பின் இந்நூலை
வெளியிட்டுள்ளார்.

இந்நூலைப் பெறவிரும்புவோர், 'கவிஞரைத்
தொடர்பு கொள்ளலாம் அல்லது அக்ஷித்தா
கொயின்சேசனில் பெற்றுக் கொள்ளலாம் நூலின்
விலை ரூ.100 மட்டுமே.

கண்மணி
கமலாவுக்கு:
புதுமைப்பித்தன்
கடிதங்கள்

தொகுப்பு : இளைய பாரதி

கோபால் ராஜாராம்

புதுமைப் பித்தன் கடிதங்கள் 1994-ல் வெளிவந்தது. புதுமைப் பித்தனின் கதைகளின் மூலமாக அறிந்த எழுத்தாளர் புதுமைப் பித்தன் கிண்டலும், கலையுணர்வும் மிக்க ஒரு முன்னோடி. தினசரிப் பத்திரிகையில் துணையாசிரியராய் இருக்க நேர்ந்து விட்டதால், வருகிற புத்தகங்களுக்கெல்லாம் மதிப்புரை எழுதிட வேண்டிய கட்டாயம். தீராத வறுமை, தன் மனைவி மீது தீராத காதல், அதன் எல்லாப் பரிமாணங்களிலும் வெளிப்படுகிற இந்தக் கடிதத் தொகுப்பு கண்டும் புதுமைப் பித்தன் தன் எழுத்துத் திறமையை வெளிக்காட்டும் நிர்ப்பந்தம் இல்லாமல், இயல்பாக தன் அன்றாடப் பிரசினைகள், மற்றும் வியாதி அவஸ்தைகளையும்,

பிரிவுத் துயரங்களையும் சொல்லிச் செல்கிறார்.

1938-ம் ஆண்டு தொடங்கி 1948 வரையில் அவர் எழுதிய கடிதங்களைத் தொகுப்பதில் இளைய பாரதி சிரத்தையாய் ஈடுபட்டிருக்கிறார். ஆனால் கடிதத் தொகுப்புக்கு முன்னோடியாய் தமிழில் ஏதும் புத்தகங்கள் இல்லாததாலோ என்னவோ, வெறும் கடிதத் தொகுப்பைப் போட்டுத் திருப்தி அடைந்து விடுகிறார்.

கடிதங்களைத் தொகுப்பது என்பது வெறும் கடிதத் தொகுப்பு அல்ல. ஒரு விதத்தில் கடிதம் எழுதியவரின் வாழ்க்கைத் தொகுப்பும் கூட. அந்த வாழ்க்கையில் கடிதம் எழுதும் போது மேற்கொண்ட மற்ற சம்பவங்களையும், அது ஆசிரியனைப் பாதித்த விதம் பற்றியும் சொல்லப் படாவிட்டால், கடிதங்கள் வெறுமே அந்தரத்தில் நிற்கிற உணர்வு தான் ஏற்படும். கடிதங்களில் பேசப்படுகிற நபர்களின் பின்னணி, அவர்கள் ஆசிரியருடன் கொண்டிருந்த உறவின் தன்மை இவையெல்லாம் சொல்லப்பட வேண்டும். இல்லையென்றால், கடிதங்கள், வாசகனுடன் எந்த உறவையும் ஸ்தாபிக்க இயலாது. இந்தக் கடிதத்தை நான் ஏன் படிக்க வேண்டும் என்ற அயர்ச்சி தான் வாசகனுக்கு மிகும்.

கடிதத் தொகுப்பாளர் ஓரளவில் கடிதம் எழுதுபவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றாசிரியனாகவும் செயல்படுவது இன்றியமையாதது. இந்தத் தொகுப்பில் திருமதி கமலாவின் பதில்களும் சேர்க்கப் பட்டிருந்தால், சில பல இடைவெளிகள் நிரப்பப் பட்டிருக்கலாம். கமலாவின் பதில்கள் மட்டுமல்லாமல், கடிதங்கள் எழுதும் போது இருந்த சுற்றுச்சூழல்களையும் கமலாவே விளக்கியிருந்தால், நாம் கடிதங்களைப் புரிந்து கொண்டிருக்க முடியும். கடிதங்களில் குறிப்பிடப்பட்ட மனிதர்களின் பின்னணி தெரியாமலாயால், அவர்கள் புதுமைப் பித்தன் வாழ்க்கையில் பெற்ற இடம் தெரியாமல் போகிறது.

வறுமை, வறுமை, வறுமை.. சோகம் ததும்பும் வரிகளில் பணம் அணுப்ப இயலாமையை வெளிப்படுத்தும் வரிகள்

புத்தகம் முழுவதிலும். ஆனால், முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால், நம்பிக்கையை எப்போதுமே அவர் இழக்கவில்லை. கடிதங்களில் வறுமையும் பணப் பிரச்சினைகளும், வரிக்கு வரி வருவதும், கதைகளில் இரத்த வரி பிரச்சினைகள் முதன்மைப் படுத்தப் படாததும் மிகவும் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டிய ஒன்று.

தன் மனைவி மேல் உள்ள காதலை மிக அளிர்விப்போன்றனியமாகவும், ஆசைமிகுதியாகவும் வெளிப் படுத்துவது இந்தக் கடிதங்களின் நெகிழ்ச்சியை இன்னமும் அதிகரிக்கிறது. சினிமாத் தொழிலில் மாட்டிக் கொண்டு விட்ட புதுமைப் பித்தன் தன் இலக்கிய ஆளுமையின் பரிமாணம் கலைந்து சாதாரண கதை வசன கர்த்தாவாகவும் ஆகிற நிலை குறிப்பிடப் படுகிறது.

புதுமைப் பித்தன் கடிதப் பகுதிகள்:

1. நாளைக்கு புது வருஷம் பிறக்கிறது. நாம் இருவரும் தூரத்திலிருந்தாலும் மனசுக்குள் ஒன்றாகவே இருக்கிறோம். கைப்பொங்கலை நாம் பரஸ்பர தழுவுவதுடன் குதூகலமாகக் கொண்டாடுவோம். கவலைப் பணி நீங்கும். உதயகாலம் நாளைக்கு.

2. நிற்க, கண்ணா உன் கடுதாசியைப் படிக்க உன்னை அப்படியே கட்டிப் பிடித்துக் கொள்ள வேணும் போல இருந்தது. உன் ஆசை அப்படி இருக்கிறது. நீ என்னமோ அதிசயமான ஆசாமி என்று எல்லாம் என்னை நினைத்துக் கொண்டு எமாந்து போகாதே. நானும் உன்னைப் போலத்தான். என்னைப் போல உனக்கும் சக்தி இருக்கத்தான் செய்கிறது. நான் எதிர்பார்த்த படியே நீ கெட்டிக்காரத்தனமாகப் பதில் எழுதிக் கொண்டு, ஒன்றும் தெரியாதவள் போலப் பாவனை செய்கிறாயே. அறிவை விட அன்பு என்பது எவ்வளவு பொருத்தம். அதற்கு உனது அந்த விரல்களுக்கும், யோசித்த மூளையுள்ள நெற்றிக்கும், மனசை அடைத்து வைத்துள்ள நெஞ்சுக்கும் ஆயிரம் ஆயிரமாக முத்தம் கொடுத்தாலும் தீராது.

3. எனக்குத் தினகரி என்ற பெயர் தான் பிடித்திருக்கிறது. பார்வதிக்கு தினகரி எனவும் ஒரு பெயர் உண்டு. அவள் பர்வதகுமாரி அதாவது பார்வதி என்றிருக்கும் போது தினகரி என்பது தானே சரி. சாமனா என்று பெயரின் அர்த்தம் கருப்பி என்பதாகும். ராமனுக்கும், கிருஷ்ணனுக்கும் சாமளவர்ணன் என்று சொல்லுவார்கள். சமஸ்கிருதத்தில் "கருப்பி" என்பதைத் தமிழிலேயே கருப்பாமி என்று சொல்லி விடலாம்.

4. இரண்டு மூன்று தினங்களாக உனக்கு வந்து கொண்டிருக்கும் கடிதங்கள் ஸ்டாம்ப் பை விண்டிக்கும் பைத்தியம் எனக்கு ஏற்பட்டு விட்டதா என்று சந்தேகிக்கும்படி உள்ளதைத் தூண்டு. மேலும் பார் ரொம்ப குதூகலமாக இதற்குள்ளாகவே கடிதங்கள் வர ஆரம்பித்து விட்டதே. ஆண்களுக்கு வருத்தம் என்று சொல்லிக் கொள்வதெல்லாம் மேல் பேச்சு, உனக்கு மறவாத துயரம் எனக்கு அவ்வளவு சிக்கிரத்தில் மறைந்து விட்டதா? அல்லது துக்கம் என்று எழுதிக் கொண்டதெல்லாம் வெறும் பகட்டுப் பேச்சுத் தான் என்று நினைக்கும் படி இருந்திருக்கும் என்பது வாஸ்தவம் தான். அவள் முகத்தை மறந்து போகும்படி செய்வதற்காக இயற்கைக்கு மீறியதாகக் காண்பிக்கப் பட்ட போலிக் குதூகலம் தான் அந்தக் கடுதாசிகள்.

புத்தக விமர்சனமும் கடிதத் தேர்வுகளும்—

கோபால் ராஜாராம்

இலக்கிய நண்பர்கள் தங்களது இலக்கியச் சிந்தனைகளை எம்முடன் மடலாடாக பகிர்ந்து கொள்ளலாம். இச்சிறு பிரசுர முயற்சி பற்றிய தங்களது கருத்துக்களை எதிர்பார்க்கிறோம்.

கவிதை

நல்ல கவிதைகள்
நண்பர்களுக்காக

இவ்விதழில் ந.பிச்சமுர்த்தியின் இரு கவிதைகள் 'இலக்கியச் சிந்தனை' நண்பர்களுக்காக இதோ!.....

முரண்

மகப்பேறு நிலையத்தில்
உம்மை எல்லாம் கண்டு
கைசுப்பி வந்த பின்னர்
குதி உயர் காலணி
உள்பாடி
ஐன்னல் ரவிக்ளை
செஞ்சாந் தென்று
பருவத் தெறிப்பில்
பல்லை இளிக்கின்றேன்!
சரிவையும் வளைவையும்
தேனையும் நிலவையும்
மலரையும் மலையையும்
கண்ட எழில் தூய்மையில்
கனிந்தேன் என்றாலும்
கரவின் கையணைப்பில்
கண்ட சுகம் போகவில்லை.
மலைமலையாய் மறைமொழியை
ஓதி உயர்ந்துவிட்டுப்
புற்றுக் கரையானாய்
போகும் கவர்ச்சி என்ன?
அன்பே சிவக் கழகத்தில்
தேன்போலுழைத்து
நிலைப் பேற்றைப் பெற்றாலும்
ரத்தக் களறிக்கு
முசுர்த்தக்கால் நடுவதிலே
மோகம் என்ன?

லீலை

மண்ணில் பிறந்தால்
வானேற ஆசை,
காலோடிருந்தால்
பறப்பதற்காசை,
வானாயிருந்தால்
பூமிக்கு வேட்கை
கொண்டலாயிருந்தால்
மழையாகும் ஆசை,
மின்னாயிருந்தால்
எருக்குழிக்காசை,
எருக்குழியானால்
மலராகும் பித்து,
இரும்பாயிருந்தால்
காந்தத்திற்காசை,
துரும்பாயிருந்தால்
நெருப்புக்காசை,
தனியாயிருந்தால்
வீட்டுக்கு ஆசை,
வீட்டோடிருந்தால்
கைவல்யத்திற்காசை
நானாயிருந்தால் நீயாகும் ஆசை,
உனக்கோ?
உலகாகும் ஆசை.

'ந.பிச்சமுர்த்தியின் தேர்ந்தெடுத்த
கவிதைகள்' - நூலிலிருந்து எடுக்கப்
பட்ட கவிதைகள்.